

Finansminister maa tage sin Bestemmelse om under Hensyn til de forhaandenværende Midler. Men jeg mener, at det vil være godt, at der i alt Fald bliver givet den samme Adgang til Laan fremtidig, som der hidtil har været, ifølge nærværende Lovs § 2, og jeg har forstaaet den højtærede Minister saaledes, at han heller ikke agtede at modsætte sig Forslaget for denne Dels Vedkommende. Med disse Ord skal jeg altsaa anbefale Sagen til videre Undersøgelse i det Haab, at der maa komme noget ud deraf i Overensstemmelse med Forslagsstillernes Ønske.

**Finansministeren (Hørring):** Ja, det er jo kun med Hensyn til § 1, at der er nogen Modstand fra min Side over for Lovforslagets Fremme. Der kan jeg nemlig slet ikke slaa mig til Taals med, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem, der nu havde Ordet, at der dog altid var en Mulighed for, at man kunde faa Anvendelse for de Midler, som § 1 omhandler, at man dog ikke kunde have nogen Sikkerhed for, at der ikke kunde opstaa Tilfælde, hvor Kjøbenhavn eller en anden Kommune kunde søge Laan efter denne Paragraf. Dette er ingenlunde tilstrækkeligt, thi det er sikkert nok, at vi ikke fra Statens Side kunne give os til at tilbyde Laan til Kommunerne, blot fordi der er Mulighed for, at Kommunerne kunne komme til at bruge disse Penge. Det er en meget daarlig Politik at gøre dette, og det var ogsaa et Hensyn, der var stærkt fremme, da Loven var til Behandling i Samlingen 1886—87. Der var ikke saa lidt Modstand oppe i Landstinget mod Loven, netop under Hensyn til, at der aldeles ikke forelaa noget Andragende fra Kommuner om, at man skulde stille et saadant Beløb til deres Raadighed. Den samme Modstand vil jo ganske sikkert komme frem nu og i forøget Grad — og med fuld Føje — fordi vi nu have Erfaring for, at Kommunerne, uagtet de have haft den Opfordring, som de have haft til at indlade sig paa saadanne Foranstaltninger med Laan fra Staten, dog ikke have gjort det. Med Hensyn til § 1 maa jeg altsaa fastholde den Stilling, som jeg antydede før. Jeg maa sige, at der ingen fyldestgørende Grund er til at komme med en saadan Bestemmelse, og naar der ikke er det, synes jeg ikke, vi skulde gøre det. Hvad § 2 angaar, stiller jeg mig ganske vist anderledes til denne, men det fremgaar jo vel allerede tydeligt af mine Bemærkninger før, at det vil være fuldt tilstrækkeligt at tage en

Million til Raadighed for Finansministeren i det angivne Øjemed, saaledes som det var Tilfældet med Loven af 1887, og at der ikke er nogen Grund til at sætte 3 Mill. i Stedet. Det er i øvrigt et Spørgsmaal, der ikke har nogen større Betydning, da jeg er overbevist om, at der i hvert Tilfælde ikke vil blive brugt mere i de kommende 10 Aar, end der har været brugt i de forløbne 10 Aar.

**Trier:** Jeg vil ogsaa gerne anbefale dette Lovforslags videre Behandling, saa meget mere som jeg i sin Tid har været med til at indbringe det Forslag, som det foreliggende Lovforslag har genoptaget, og jeg vil da ogsaa holde paa, at man bibeholder den § 1, som har været bestridt fra den højtærede Ministers Side. Jeg tror, at skal man tale om Forslagets Anvendelighed paa københavnske Forhold, gaar det ikke helt an at slutte fra, hvorledes Tilstanden var for 10 Aar siden, til hvorledes det vilde stille sig i dette Øjeblik, hvis det samme Tilbud forelaa som den Gang. Siden Loven af 1887 blev til, som altsaa for denne Paragrafs Vedkommende udløb 2 Aar efter, er der sket store Forandringer i Kjøbenhavn. Kommunalbestyrelsen har faaet et andet Præg, der er rejst en Bevægelse netop i Retning af Ombygning af Byen, Nedbrydning af gamle Bygninger, Anlæg af ny Færdselsveje og lignende, som der den Gang ikke var noget Sidestykke til, og der er i Rigsdagen vedtaget en Ekspropriationslov, som gør det muligt med større Frugt end den Gang at benytte dette Tilbud. Jeg tror derfor, man maa sige, at det ikke blot i al Almindelighed er en Mulighed, der foreligger, men at der er særlig Anledning til, naar man overhovedet optager Spørgsmaalet paa ny, da ikke at udelade denne Del af Forslaget, eftersom Betingelserne for, at den skal komme til virkelig praktisk Anvendelse, maa siges at være langt mere til Stede, og Initiativet paa Bygeomraadet at være langt stærkere nu end i sin Tid. Den højtærede Minister sagde, at Lovforslagets Tilbud for saa vidt var overflødig, ogsaa for § 2's Vedkommende, som der jo selv uden en saadan Hjælp fra Statens Side har rejst sig Arbejderboliger, og jeg tænker, han mente, rejst sig i tilstrækkeligt Omfang. Jeg tror ikke, det er overflødig at gøre opmærksom paa, at der ganske vist, ogsaa i Kjøbenhavn, har været gjort et Arbejde i den Retning, men at det ikke altid er kommet den Befolkning til gode, som man fra Begyndelsen